

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 249/06-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2006 predbežne prerokoval sťažnosť A. J., P., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4 So 8/05, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2006 doručená sťažnosť A. J., P. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 4 So 8/05.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že právoplatným rozhodnutím najvyššieho súdu bolo porušené jej právo byť uznanou za plne invalidnú osobu, pretože najvyšší súd sa stotožnil s názorom Krajského súdu v Prešove a potvrdil jeho rozsudok. Sťažovateľka sa v priebehu predmetného konania viackrát odvolala, následne došlo k priet'ahom v konaní, ktoré trvá 10 rokov.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľka v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 4 So 8/05 bolo porušené. Sťažovateľka žiada zároveň o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa uváženia ústavného súdu.

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd ako nezávislý orgán ochrany ústavnosti rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa ustanovenia § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie právomoc, či sťažnosť má náležitosti podľa ustanovení § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 140/03, III. ÚS 118/04, III. ÚS 170/06).

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní najvyššieho súdu sp. zn. 4 So 8/05.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

V rámci ustálenej judikatúry ústavného súdu v tejto oblasti sa ochrana základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie ešte trvalo - napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 20/00.

Ústavný súd z obsahu sťažnosti sťažovateľky zistil, že sťažnosť, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bola ústavnému súdu podaná až po tom, ako najvyšší súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 So 8/2005 z 31. marca 2006. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 17. mája 2006, pričom sťažnosť sťažovateľky bola podaná na poštovú prepravu 22. júna 2005 a doručená ústavnému súdu 23. júna 2006.

Sťažovateľka podala sťažnosť na prieťahy v konaní až po právoplatnom skončení namietaného konania, kedy ústavný súd už nemôže žiadnym spôsobom prispieť k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, t. j. k odstráneniu stavu právnej neistoty. Najvyšší súd svojím rozsudkom odstránil stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľka pred rozhodnutím nachádzala. Z uvedeného dôvodu ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta – napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 93/97, I. ÚS 24/98, III. ÚS 248/05, III. ÚS 170/06.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd odmietol sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní, nezaoberal sa žiadosťou sťažovateľky o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré je viazané na rozhodnutie vo veci samej (napr. III. ÚS 225/06).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2006